

Sfinții Români, epifania lui Hristos în istoria acestui neam

Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) Matei 4, 18-23

În vremea aceea, pe când Iisus umbla pe lângă Marea Galileei, a văzut pe doi frați: pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari; și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El. Și, de acolo mergând mai departe, a văzut pe alți doi frați: pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele, și i-a chemat. Iar ei, îndată lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor.

În Duminica a 2-a după Pogorârea Duhului Sfânt, Biserica pome-nește Soborul Sfinților 12 Apostoli, dar îi cinstește și pe Sfinții Români, continuatori istorici și eclezialii ai chemării primilor Apostoli de către Domnul nostru Iisus Hristos. Rămânând la relatarea biblică de la Matei, locul chemării primilor Apostoli este lacul Galileei. Tabloul pericopei evanghelice se prezintă astfel: Iisus Hristos a început de puțin timp predicarea Împărăției lui Dumnezeu, când privirea Sa s-a îndreptat asupra acelor frați: Simon și Andrei, Iacov și Ioan. Sunt pescari, implicați în munca lor zilnică. Își aruncă plasele în mare, le trag înapoi. Însă îi așteaptă un alt

pescuit. Iisus Hristos îi cheamă cu hotărâre și ei, fără să stea pe gânduri, Îl urmează: de-acum înainte vor fi „pescari de oameni”. În particular, pescuitul minunat constituie contextul imediat și oferă simbolul misiunii de pescari de oameni încredințate lor.

Menirea acestor „chemați”, de acum -înainte, va fi legată în mod tainic cu aceea a lui Iisus Hristos. Apostolul este un trimis, dar, înainte de aceasta, este un „colaborator al lui Dumnezeu”, al cărui har necreat lucrează cu el. Cei chemați la apostolat nu se lasă înșelați de valorile lumești, ci privesc la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a evalua ce este înțelept și bun. Apostolii caută ființial să fie „sfinți și fără de prihană înaintea Lui”. Zelul apostolic este acea tărie dumnezeiască care ne ține verticală conștiința misiunii și ne ocrotește de cancerul dezamăgirii.

Semănători ai binelui, apostoli ai nădejzii mântuitoare

Duhul Sfânt devine continua nevoie a Bisericii Apostolice și a întregii Biserici pelerine în istorie. Duhul Sfânt vine acolo unde este iubit, acolo unde este chemat, acolo unde este invocat, acolo unde este așteptat, așa cum arată viața celor peste 100 de sfinți străromâni și români trecuți în calendarul Bisericii Ortodoxe Române, pomeniți câte unul sau mai mulți în fiecare lună din timpul anului liturgic. Duhul Sfânt transformă frica în încredere. Duhul Sfânt dăruiește bucuria învierii poporului român, tinerețea veșnică a inimii. Duhul Sfânt a fost și este armonia noastră, Cel care face din noi un singur trup, Cel care revarsă pacea Sa în Biserică și în lume. Duhul Sfânt ne face artizani ai înțelegerii, semănători ai binelui, apostoli ai luminii și ai nădejzii mântuitoare. De fapt, Biserica respiră întru Duhul Sfânt și prin invocarea, rugăciunea sau mijlocirea Sfinților Români.

Sfinții Români sunt cei care au mărturisit pentru Hristos -înaintea oamenilor, ca apoi Hristos să mărturisească pentru ei înaintea lui Dumnezeu Tatăl, Care este în Ceruri. Scrisoarea către Evrei definește această însoțire care ne înconjoară cu expresia „nor de mărturii” (Evrei 12, 1). Așa sunt Sfinții Români: o mulțime de mărturisitori. În orice moment al vieții ne asistă lucrarea proniatoare a Preasfintei Treimi, precum și prezența mijlocitoare, tainică a tuturor Sfinților Români care au mers înaintea noastră cu semnul credinței în Crucea lui Iisus Hristos, ca unii care și-au asumat și purtat Crucea și i-au urmat Lui. Existența și mijlocirea Sfinților Români, Evanghelie întrupată, ne spun înainte de toate că viața creștină nu este ceva abstract sau un ideal care nu se poate împlini. În același timp, viața Sfinților Români ne întărește nouă că nu suntem singuri, Biserica adună nenumărați sfinți care au mers înaintea noastră lăsând totul pentru Hristos și care prin lucrarea Duhului Sfânt sunt implicați în evenimentele celor care încă trăiesc aici pe pământ, ca să moștenească viața veșnică. Mijlocirea sfinților se revarsă peste întreaga

Biserică, iar ajutorul lor este aproape de orice preot și creștin. Un om ar rămâne strivit sub greutatea misiunii preoțești care-i este încredințată, dar simțind că tot raiul sfinților este în spatele său, că harul lui Dumnezeu nu va lipsi pentru că Domnul Iisus rămâne mereu aproape și fidel, atunci se poate porni cu seninătate în slujire. Nu suntem singuri în această lume. Slabe sunt forțele noastre, dar puternică este tăria harului dumnezeiesc, necreat și ființial, care este prezent în viața creștinilor.

Sfinții, lumini în bezna lumii contemporane

Domnul Iisus Hristos a încredințat ucenicilor Săi și nouă tuturor o misiune mare, așa cum ne spune textul din Evanghelia de la Matei așezat spre cinstirea Sfinților Români: „Voi sunteți lumina lumii”. Aceasta este o imagine care ne face să ne gândim la comportamentul nostru, pentru că lipsa de „lumină” ne împiedică să vedem. Cine poate cu adevărat să facă lumină care să lumineze lumea? Duhul lui Hristos!

„Dumnezeu este Lumină”, ne amintește Sfântul Apostol Ioan, rezumând nu o teorie gnostică, ci „vestea pe care am auzit-o de la El” (1 Ioan 1, 5), de la Iisus Hristos. În Evanghelie, el citează cuvintele primite din gura Mântuitorului: „Eu sunt Lumina lumii. Cine îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12). Întrupându-se, Fiul lui Dumnezeu s-a manifestat ca lumină. O lumină prezentă nu numai în exterior, în istoria lumii, ci, de asemenea, în interiorul omului, în istoria sa personală. A devenit unul dintre noi, dând un sens și o valoare reînnoită existenței noastre pământești. Astfel, respectând libertatea umană, Hristos devine „lumina lumii”. Hristos este lumina care strălucește în întuneric (cf. Ioan 1, 5) și noi, dacă vom fi dispuși să fim lumină, vom deveni ceea ce Domnul Iisus Hristos vrea să fim, adică asemenea Lui.

Mântuitorul Hristos ne cheamă să alegem între două căi, care se află în „competiție” pentru sufletele noastre. Decizia se referă la esența și provocarea timpului prezent. Ca să spunem în inimile noastre: „Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice” (Ioan 6, 68). Domnul Iisus Hristos are cuvintele vieții veșnice. Lumea pe care cei de astăzi o moștenesc este o lume care are nevoie disperată de un nou sens autentic al comuniunii, dialogului și solidarității umane. Este o lume care are nevoie să fie atinsă și vindecată de frumusețea și bogăția iubirii Preasfintei Treimi. Are nevoie de mărturisitori ai acestei iubiri, precum au fost Sfinții Români.

Ca misionari ai Cuvântului în contemporaneitate, misiunea tinerilor, a familiilor este să păstreze conștiința vie a prezenței Mântuitorului nostru, îndeosebi prin

participarea la celebrarea Sfintei Euharistii, memorial al morții Sale mântuitoare și al Învierii Sale atotslăvite. Suntem chemați toți, precum odinioară Sfinții noștri Români, să păstrăm vie memoria cuvintelor vieții pe care Hristos le-a rostit, a faptelor minunate de milostivire și bunătate pe care le-a săvârșit. Suntem chemați toți să amintim în mod constant lumii „puterea lui Dumnezeu spre mântuire” (Rom. 1, 16)! Suntem invitați să facem să strălucească frumusețea Evan-gheliei, compendiu al iubirii dumnezeiești, în fața lumii secularizate și indiferente, care trăiește ca și cum Dumnezeu nu ar exista. Suntem îndemnați să oferim întregului popor creștin o clară mărturie de sfințenie. Să fim mereu epifania lui Hristos și a iubirii Sale milostive și nimic să nu ne împiedice să ducem la împlinire această vocație și misiune.

Maica Domnului, învățătoare a desăvârșitei asemănări cu Fiul ei dumnezeiesc, împreună cu Sfinții Români, să ne sprijine și să ne ocrotească în diferitele încercări pe care trebuie să le depășim. Istoria sau contemporaneitatea noastră are nevoie de sfinți: de persoane care refuză orice dominare, care aspiră la dragoste, comuniune și la frățietate. Sfinții sunt persoane care trăiesc acceptând și o anumită suferință, pentru că iau asupra lor truda celorlalți. Fără ei lumea n-ar avea nădejde. Domnul Iisus Hristos să ne dăruiască nădejdea de a ne sfinți viețile.

ziarullumina.ro